

ἀναμυταλές κ' ἔχασε δὲ γόσμο. Συνών. ἀμψωσὰ 1, ἀμψωσι, *ἀμψώσιμο, ἀμψωσμα A 1, ἀμψωματα, ἀμψωσμός, *ἀναμυταλίσσά, *ἀναμυτάλισμα, σπρωξά, σπρώξιμο. 2) Κτύπημα, ράπισμα: Φύγε, γιὰ θὰ σ' ἀρχίζω τὸ ἀναμυταλές! Συνών. μπάτσος, χαστούκι, χτύπημα.

*ἀναμυταλίζω, ἀναμυταλίζω Δ.Κρήτ. ἀνεμυταλίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμυταλῆς.

1) Ἐπὶ χοίρου, ὡθῶ τινα βιαίως διὰ τοῦ ρύγχους, καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀνθρώπου: Φύγε νὰ μὴ σὲ ἀνεμυταλίση ἢ γουρούνα. β) Ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, τὸν κτυπῶ καὶ τὸν ἀνατρέπω: Κάτσε ἡσυχος, γιὰ θὰ σ' ἀναμυταλίσω! Μὴν ἀναμυταλίζης τὸ κοπέλλι! Πολλὲς φορὲς τὸν ἔχω ἀναμυταλισμένο, μ' ἀκόμη μοῦ κάνει τὸ παλληκάρι. 2) Μεταφ. προσβάλλω τινὰ διὰ λόγων: "Ὁδε γιὰ μὲ δὴ, μ' ἀναμυταλίζει. Πολλὲς φορὲς μ' ἔχει ἀναμυταλισμένο.

*ἀναμυταλίσσά, ἀνεμυταλίσσά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναμυταλῆς 1.

*ἀναμυτάλισμα τό, ἀναμυτάλισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις καὶ ἀνατροπή: Εἶδ' ἀναμυταλίσματα εἶν' ἀπὸς κάνεις τοῦ κοπελλοῦ! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμυταλῆς.

ἀναμύω Κύπρ. ἀναμῶ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεμῶ Θράκ. Κάσ. ἀνεμ-μῶ Κάρπ. 'νεμῶ Καρ. (Μοῦγλ. Μύλασσ.) Νίσυρ. Προπ. (Κύζ.) 'νεμ-μῶ Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Τήλ. 'νεμ-μάω Κάλυμν. 'νεμύζω Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἀναμύω. Οἱ συνηρημένοι τύπ. ὡς καὶ τὸ 'νεμύζω διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. -ίσα. Πβ. καὶ μηνύω - ἐμήνυσα - μηνῶ, εὐλογῶ - εὐλόγησα - βλογίζω κττ. Περί τοῦ μεταπλασμοῦ τούτου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνοίγω τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύπρ.: Ἀχτύπησέν τον με τὴν βέρκαν τῶαι με νώθει με ἀναμύει (με = μήτε). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ορυσκ. 6,7 «τάχιον ἢ ἀναμῦσαι τινά». 2) Ἀναδίδω, ἐκφύω βλαστοὺς Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ.: Ἐνέμυσε ἢ συκὰ Νίσυρ.

Ἀμε, φώκιο, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσου, ἐκεῖ ποῦ 'ν' ἡ φωλῆ σου, | νὰ κοιτάξης τὰ παιδιά σου, ὅπου καμπάνα 'ε' χτυπᾷ | καὶ παππᾶς 'ε' λειτριᾷ καὶ κληματαρεὰ 'εν ἀνεμᾷ

(ἐξ ἐπιδ.) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τὸν κλήονα 'ς τ' αἰ-Γιαννιῶ τὴ χάρι

το' εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ 'νέμ-μυσε ἕνα χροῦσὸ κλωνάρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 308,39 «τὸ ἀναμύειν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν». Συνών. ἀναδίνω A 1.

3) Ἀμτβ. βλαστάνω, φύομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀνέμυσε τὸ σ'τάρι Θράκ. Τὰ σκόρδα 'νέμυσαν Μοῦγλ. Ἐνέμυσε τὸ κριθάρι Νίσυρ. Ἐνεμ-μύσαν τὰ χορτάρια Σύμ. Ἐσπείραμε, ἀμ-μ' 'εν ἐνεμ-μύσα Κάρπ. "Ὅσες φορὲς αὐτὴ τοῦ εὐχετον, ἐνεμοῦσεν ἀπὸ ἕνα φτερό 'ς τὴ μούρη του (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ. || Παροιμ. φρ. "Ὅπου πατήση τὸ πόδι του, χορτάρι δὲ 'νεμ-μᾷ (ἐπὶ ἀνθρώπου βασκάνου ἢ κακοποιοῦ) Ρόδ.

Παντοῦ παντοῦ μὴν ἀνεμ-μᾶς, μὴν ἀναμιλαῶνς (πρὸς τὸν ἀναμειγνύμενον ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει ἢ ἀποκρινόμενον χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ. Συνών. φρ. μὴ φυτρῶνς ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρνουν. ἀναμιλαῶνς = *ἀναμολαδῶνς) Κάρπ. — Παροιμ. Σὰν ἀπονθάν' ὁ μαῦρος μου, χουρτάριν μὴ ἀναμύση (πβ. ἀρχ. «ἐμοῦ θανόντος γαῖα

μυθῆτω πυρὶ») Λιβύσσ. "Ὅσον μισοῦ τὰ κέρταμα, 'ς τὰ γένεια μ' ἀναμοῦσιν (ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἀποφεύγομεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας. κέρταμα = κριτάμα) αὐτόθ. || Αἰνίγμ. Ἐχὼ ἕνα πρᾶμα ὅπου 'νεμ-μᾷ μονάχουν του 'ς τοὺς ποταμούς, 'ς τὰ ρυάκια (ἢ βάτος) Κῶς Μαρούλι μαρουλόφυλλο | καὶ σερανταοχτώφυλλο καὶ 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ μαρουλιοῦ | χροῦσὸν κουκκὶν ἐνέμ-μυσε (ἢ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ καὶ τὸ Πάσχα) Τήλ. || Ἄσμ.

Μέσ' 'ς τὴν καρδίαν μου 'νέμυσε βασιλικὸς ὥρατος, ἕνας ψιλομελαχρινὸς καὶ νόστιμος καὶ νέος

Νίσυρ.

Θαμάζομαι σὰν πορπατῆς πῶς δὲ βαρεῖ τὸ χῶμα,

πῶς δὲ 'νεμ-μῶσι λεμονῆς μὲ τὸ πολὺ σου διῶμα

Τήλ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασι τὸ νεὸ 'νέμ-μυσε κυπαρίσσι

κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασι τὴ νεὰ 'νέμ-μυσε καλαμῶνας

Κάρπ.

Κάτω 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ 'ς τοῦ Χριστοῦ τὸν τάφον,

'κεῖ δέντρον δὲν ἐνέμυζεν, δέντρον ἐφανερῶθη

Μεγίστ. Συνών. ἀναδίνω B 1, *ἀναμολαδῶνς, φυτρῶνς.

*ἀνανάγκαστα ἐπίρρ. ἀνέγκαστα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνανάγκαστος.

1) Χωρὶς ἀνάγκην, χωρὶς λόγον Χίος: Ἀνέγκαστα ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ; Ἀνέγκαστα μοῦ τό 'πε γιὰ νὰ με πειράξῃ αὐτόθ. 2) Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐξάντλησιν σωματικὴν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστα πορπατεῖ - εὐτάει τὴ δουλείαν αὐτ' (περιπατεῖ - κάνει τὴ δουλεία του χωρὶς νὰ κουράζεται).

ἀνανάγκαστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀνέγκαστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνανάγκαστος. Τὸ ἀνέγκαστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νεγκαστός < *νεγκάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναγκάζω.

1) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον, ἐξάντλησιν σωματικὴν, ἀκαταπόνητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστος ἀρθωπος, ξάι 'κὶ κάθεται (δὲν κάθεται καθόλου) Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἀνέγκαστον παιδίν, ἡμᾶν στείλις ἀτο πάει (ὅπου τὸ στέλνεις πηγαίνει) Χαλδ. Συνών. ἀγανάχτητος 1 β, ἀκούραστος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν κόπον, ὁ ἀποκτώμενος χωρὶς κόπον Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀνέγκαστον πρῶμιν θὰ τρώῃ, ἐπῆρεν τοῦ κυροῦ αὐτ' τὴν εὐδὴν (ἐπειδὴ ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τοῦ πατέρα του, θὰ τρώῃ κτλ.) Συνών. ἀγανάχτητος 2, ἀκοπος (II), ἀναπαυμένος ἢ ἀναπαμμένος (ἰδ. ἀναπαύω A 1), ἀντίθ. γαναχτεμένος (ἰδ. ἀγαναχτῶ A 1 β).

ἀνανάμενος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀνανάμονος Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀναμένω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιμένει κάνεις, ἀπροσδόκητος ἔνθ' ἀν.: Κακὸν ἀνανάμονον Χαλδ. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀναπάντεχος 1, *ἀναπέλπιστος, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Τὸ οὐδ. οὐς, κακὸν ἀπροσδόκητον Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.): Ἀσ' σ' ἀνανάμονα κὶ ἀσ' σὴν κακὴν τὴν ὥραν νὰ φυλάττ' σε ὁ Θεός! Ἱμερ. Συνών. ἀναπάντεχο (ἰδ. ἀναπάντεχος 2).

*ἀνανάπαυτος ἐπίθ. ἀνάπαυτος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπατος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνάπατος Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαυτός. Τὸ ἀνάπαυτος ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ προσλα-

